

ἀναχώρησίν του, ἡ μίστρις Κράου ἐμέτρησε μεθ' ἡμῶν πόδους σόλοικισμοὺς ἔκαμεν ἐν τῇ τραπέζῃ, λαμβάνων τὸν ζωμόν, κόπτων τὸ κρέας, ἀποθέτων τὸ ποτήριον, ἀποσιπτόμενος. Δέκα καὶ ἑπτὰ, οὔτε ἓνα ὀλιγώτερον. Ἐὰν ἤκουε τὴν φθεγγὴν ἐπικρίσιν, θ' ἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ πείσματος.

Ἡ δεσποινὶς Κιλλιάν, περιχαρὴς ὅτι ἐβλεπε τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς τόσον εὐθυμὸν, ἠτένιζε πρὸς αὐτὸν τοὺς μεγάλους κυανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, ἀκτινοβολοῦντας φίλτρον. Στάσης δὲ τῆς ἀμάξης, εἶπε, σπριχθεῖσα ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς χειρός, ἣν ἔτεινε αὐτῇ ὁ Ἀλδέρτος.

— Μετεδώκατε εἰς τὸν ἀδελφόν μου ἐντὸς ἡμισείας ὥρας πλείωτέραν φαιδρότητα ἢ ὅσον ἠδυνήθην ἐγὼ νῦν τῷ μεταδώσω ἀπὸ ἐνὸς μηνός. Ὁ ἀτυχὴς Χριστιανός μου. . .

Ὁ μαρκήσιος, ἠσυχάζων εἰς τὸ νὰ διδῇ ὁδηγίας εἰς τὸν ἀμαξολάττην, δὲν ἤκουσε ταῦτα.

— Δὲν ἔρχεσθαι μεθ' ἡμῶν; εἶπε προσελθὼν πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ.

— Ὁχι. Ἀφοῦ ἡ μίστρις Κράου εἶναι τόσον δύσκολος, ὑπάγω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νῦν ἐνδυθῶ ὅσον μοι ἐπιτρέπουσι νῦν τὰ μέσα μου, ταῦτοχρόνως δὲ ν' ἀγοράσω καὶ πῖλον μᾶλλον εὐπαρουσίαστον. Καλὴν ἐντάμωσιν μετ' ὀλίγον, δεσποινίς.

Ὁ Ἀλδέρτος ἐπέδωκε ὄνον διερχομένου κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ ἠρώτησε τὸν ὀνολάττην:

— Ἐρωτῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Shepherd;

— Τὸ ξεῖρω, τσελεπῆ.

Καὶ ὁ τριττὸς ἀπῆλθεν ἐν σπουδῇ.

— Ἰδοὺ ἄνθρωπος εὐτυχής! εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ὁ Κιλλιάν, βλέπων αὐτὸν ἀπερχόμενον. Ὑγιής, εὐθυμὸς καὶ μακρὸν πρὸ αὐτοῦ ἔχων μέλλον.

— Ζῶσιν ἀκόμη οἱ γονεῖς του; ἠρώτησεν ἡ Θηρεσία.

— Ὁχι. εἶναι κατὰμονος ἐν τῷ κόσμῳ· ἀλλ' ὅταν τις ἔχῃ τὴν ὑγίειαν. . .

Καὶ ἀνακινήσας τοὺς ὤμους εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον μὴ ἰδὼν τὸ τεθλιμμένον τῆς ἀδελφῆς βλέμμα.

Β'.

Κατὰ τὸν θάνατον τοῦ μαρκησίου, πατὴρ τοῦ Χριστιανοῦ, ἡ περιουσία αὐτοῦ εἰρήσθη ἀνερχομένη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν εἰς διακοσίων χιλιάδων φράγκων πρὸσδοκον, καίτοι ὁ ἀποθανὼν μεγαλωσὶ τὸν βίον διήγαγε. Τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἠδυνάτει νὰ εἴπῃ ἐὰν ἐμελλε ν' ἀφήσῃ ἐνεργητικὸν ἢ χρεόν, μὴδέποτε καθ' ἅπαντὰ τὸν βίον μετρήσας. «Δὲν εἶναι ἡ συνήθεια τῆς οἰκίας», ἔλεγεν ὑπερηφάνως.

Ὁ υἱὸς κατ' οὐδὲν ἠθέλησε ν' ἀλλάξῃ τὰς πατρικὰς ἔξεις. Προκειμένου εἰτε σιγάρον δι' ἑαυτὸν ν' ἀγοράσῃ, εἰτε ζεύγος ἵππων διὰ τὴν μητέρα, εἰτε ἀνδοδεύων διὰ τὴν φίλην, περὶ ἐνὸς μόνου ἡμερίμου, πῶς νὰ ἔχῃ τὸ κάλλιστον. Μεταξὺ τοῦ Ἀλδέρτου δὲ Σενάκ, τοῦ ἐκ παιδῶν φίλου, καὶ αὐτοῦ κατεῆλθεν ἀντιθεοὶς τις, ἥς ἕνεκα ὑπῆρχον πάντοτε ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀντιθέσεις τινές.

Ὁ Σενάκ, ἀθλητικὸς, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, ἔκτακτον κεκτημένος φυσικὴν καὶ ἠθικὴν δύναμιν ἐκρίνε τὸν θυμὸν καὶ τὰς διεπούσας τὰ τῆς κομψῆς κοινω-

νίας συνθήκας, εἰ μὴ μετὰ περιφρονήσεως, ἀλλὰ τουλάχιστον μετὰ τινος ὑπεροπτικῆς ραθυμίας, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ προδῆλου πνεύματος ἀντιλογίας. Ὁχοῦμενος εἰτε ἱππεύων, ἐν τῷ ἡματισμῷ καὶ ἐν τῇ ὑποδεδεῖ αὐτοῦ, ἐπετρεδεύετο ἀεὶ αὐστηράν τινα ἀνεξαρτησίαν, εἰρωνικὴν πολλὰκις, ἥτις παρετρεῖτο ἄλλως τε καὶ ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τῶν περὶ τὸν πρόσωπον καὶ τῶν πραγμάτων κρίσεων αὐτοῦ. Ὅσakis κατεμέμφοντο αὐτοῦ ὅτι ἐμίσει τὸν κόσμον, ἀπεκρίνετο.

— Δὲν λαμβάνω αὐτὸν τὸν κόπον. Ζῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως ἐν πανδοχείῳ καλὴν ἔχοντι θέαν, ἀλλὰ κακῶς διατηρουμένῳ. Φέρω μετ' ἑμαυτοῦ τὴν κλίνην μου, τὸ ποτήριον καὶ τὸ περόνιον μου, δυσπιστῶν εἰς τὴν καθαριότητα τῆς οἰκίας.

Ὁ Κιλλιάν, τούναντιον, ἀπεδέχετο τὸν κόσμον μετὰ τῶν κακιῶν, τῶν γελοίων καὶ τῆς κωμικῆς τυραννίας αὐτοῦ. Ἡ φιλαυτία αὐτοῦ συγκατέβαινε καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦ αὐλικοῦ, ἤρκει μόνον νὰ κατέχη τὴν θέσιν τοῦ εὐνοουμένου.

Τοιαύτας ἔχων ὁ μαρκήσιος διαθέσεις περιγεῖτο, ὡς εὐνόητον, ὡς μεγάλουτος εὐπατρίδης· ἐπομένως οὐδόλως ἐξεπλάγη ὁ Ἀλδέρτος, εὐρὼν τὸν Χριστιανὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ ἐγκατεστημένους ἐν ἐπαγωγιστάτῳ οἴκῳ τῆς ὁδοῦ Βουλὰκ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπολαυστικῆς πολυτελείας, μεθ' ἧς ἐνεθυμεῖτο ὅτι εἶδεν αὐτοὺς ἐν τῷ μεγάρῳ Κιλλιάν κατὰ τὴν κομπίδα Ὁρδαὶ ἐν Παρισίοις «ὅτε ἐσθχναξεν εἰς τὸν κόσμον».

Ἡ αὐτὴ ἐν τῇ διαίτῃ ἀβρότης, ἡ αὐτὴ ἡρεμὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἐθιμοτυπία, τὰ αὐτὰ ὀλολαμπῆ ἀργυρᾷ ἐπὶ τῆς τραπέζης σκεύη. Ὑπολευκάζων ἥδη τὴν κόμην ὁ ἀρχιτροϊκλίνος, ὁ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς εὐγενοῦς οἰκογενείας ἐγγηράσας, ἴστατο ὀρθὸς ὀπισθεν τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ δεσποινίς μετὰ τῆς αὐτῆς σοδαρᾶς εὐλαθείας, μεθ' ἧς ὅτε ὑπῆκουεν εἰς τὴν ἀποθανοῦσαν μαρκησίαν, ἥς τὸ αὐστηρὸς περικαλλὲς πρόσωπον οὐδέποτε ἔμειδεν.

Οὐδεὶς θὰ ἐπίστευεν ὅτι παρὰ τὴν οἰκίαν ἔρρεεν ὁ Νεῖλος καὶ οὐχὶ ὁ Σηκουάνας ἀνευ τῆς παρουσίας αἰγυπτίου ὑπηρέτου, προσληφθέντος ὡς ἐπικούρου. Σύννοους ὡς ἱερεὺς τοῦ Ἄπιοις ὁ Αἰγύπτιος ἐν τῷ χιονολεύκῳ ποδῇ αὐτοῦ χιτῶνι ἐπάτει δωιπνῶς διὰ τῶν ἐρυθρῶν αὐτοῦ πεδίλων τὰς μαρμαρίνας πλάκας, φέρων τὰ ἐδέσματα, ἀλλὰ μὴ πλησιάζων εἰς τὴν τράπεζαν, ὥσθι ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀνάξιον ὡς ἐκ τοῦ κατωτέρου βαθμοῦ ἐν τῇ ἱερωσύνῃ νὰ μετὰσχῃ τῶν φρικτῶν μυστηρίων τοῦ ἱεροῦ θρησκευματος.

Ἡ δεσποινὶς Κιλλιάν ἔφεγεν ὃν καθ' ἐκάστην συνήθιζε νὰ φέρῃ ἡματισμόν, κἂν ἐτι ξένος τις συμπαρεκῆθητο εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπερ σπανίως συνέβαινε. Ἡ ἐσθῆς αὐτῆς ἦν μέλαινα ἐξ ἀπλῆς μετάξης ἀραιούφους ὅπως μνημεῖον ἔχῃ στυλινότητα εἰς τὰς πτυχὰς αὐτῆς. Ἀφότου ἐν τῇ διανόίᾳ αὐτῆς ἀφωσιώθη εἰς τὸν Θεόν, ἐκλείδεν ἐν τῷ κλιωτῷ καὶ τὰ ἐλαφρότατα νεανικά αὐτῆς κοσμήματα, μεθ' ὧς τοῦ ἀδελφοῦ τὰς παρακλήσεις.

— Ὅταν δὲ βλέπω τοιαύτην, ἀνευ οὐδενὸς κοσμήματος, ἔλεγεν ὁ ἀδελφός, μοὶ φέρεται εἰς τὸν νοῦν τὰ οἰκίσματα, ἀφ' ὧν ἀφηρεθῆσαν ἥδη τὰ πλοῦτιμα κειμήλια, διότι πρόκειται νὰ ἐκκενωθῶσι τὴν προσέχῃ ἐβδομάδα.

Ὁ τύπος τῆς καλλονῆς τῆς Θηρεσίας ἦν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἴνα κατανοηθῶσιν ἀπαιτοῦσιν, ὥς τινα καλλιτεχνήματα, προκαταρκτικὴν καὶ εἰδικὴν σπουδὴν. Ἰψηλὴ ἦν τὸ ἀνάστημα καὶ λεπτοτάτη, ἀλλ' ἡ ἀπαράμιλλος ὑγρότης καὶ εὐστροφία τοῦ σώματος κατεδείκνυνεν ὅτι ἡγροῖ, ὅσον καὶ τῆς Ἀρτέμιδος αἱ νύμφαι, τὰ τεχνάσματα καὶ τοὺς ἀκριδοσμούς τῶν βαπτριῶν. Ὁ βραχὺς μᾶλλον ἢ προτενὴς αὐτῆς θώραξ, οἱ στενοὶ μᾶλλον ἢ εὐρεῖς ὅμοι, αἱ σύμμετροι ἐν τῇ γλαφυρᾷ αὐτῶν ἐντελεῖα γραμμαὶ τῶν στέρνων παρῆσαν τῇ κόρῃ χαρακτῆρα ἰδαϊκοῦ, ὃν συνεπλήρου καὶ οὐχὶ κατέλυνεν ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου, ἐν ᾧ ἀνεγινώσκετο μᾶλλον ἢ ἐνεργὸς θέλησις ἢ ὁ γαλήνιος τῆς θεωρίας ὀρεδασμός.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἡ κόμη αὐτῆς τοσοῦτον διὰ τὴν δαψίλειαν, τὴν νεφελώδη ἐλαφρότητα καὶ τὴν σχεδὸν ἀνεύρετον ἀπόχρωσιν τοῦ ξανθοῦ αὐτῆς χρώματος δὲ κατέπληττεν, ὥστε ἐλθισμόνευς νὰ σκεθῇς ἐὰν ἡ γυνὴ ἦτο ὡραία. Οὐδεμία γυνὴ θὰ ἦτο ἄσχημος μετὰ τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀφροῦ, ὅστις παρεταίνετο εἰς κυματόεντος παρὰ τοὺς κροτάφους ἰούλους καὶ ἐπερατοῦτο εἰς θελκτικώτατον βόδτροχον οἷον οἱ ἀρχαῖοι γλύπται ἠνώρθαν ἐπὶ τοῦ αὐχένος τῶν ἀπὸ λουτροῦ ἀναδυομένων νυμφῶν.

Καὶ ὅμως ἡ δεσποινὶς Κιλλιάν, καὶ μετὰ συνήθους ἔτι κόμης, θὰ ἦτο ἐξαιτίας καλλονῆς. Ἀλλ' ὥσθι πρὸς σύγκρασιν τῆς ὑπερφηανίας καὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ βασιλικοῦ ἐκείνου διαδήματος, ἡ ἀλαμπής ὕψις αὐτῆς, ὅψις σχεδὸν μελαγχροίνης, οἱ ἥρεμοι ὀφθαλμοί, ὧν τὸ χρῶμα ἐποικίλλε κατὰ τὰς ὥρας ἀπὸ τοῦ μαργαρώδους μέχρι τοῦ κυανοῦ καὶ ἐνίοτε μέχρι τοῦ ἰοπρασίνου, τὸ λεπτὸν στόμα οὐ τὸ ἄνω χεῖλος ἐλαφρῶς ἐξέχον ἐφαίνετο οἷον εἰς σφραγίδα ἐπιτιθέν, καὶ αὐταὶ ἔτι αἱ στορφαὶ τοῦ εὐκάμπτου καὶ ἀριστοκρατικοῦ προμήκου λαιμοῦ αὐτῆς, παρῆσαν συνήθως εἰς τὴν ψυδιογνωμίαν ἐκείνην τὸ μυσηριῶδες κεκλεισμένης θύρας. Ἀλλὰ πρὸ τινων κεκλεισμένων θυρῶν ὁ βαθὺς παρατηρητὴς βραδύνει τὸ βῆμα.

Δεξιᾷ τοῦ μαρκησίου ἐκάθηντο μικρὰ τὸ ἀνάστημα γυνή, ὑπέρσαρκος, ἐρυθρὰ ὡς τομάτα, ὁσάκις δὲν ἦτο ἰόχρους ὡς στρύχνος, ἔχουσα ὡραίους καστανοχρούς ὀφθαλμούς ἐξακολουθοῦντας ν' ἀπαναγάζωσι νεανικὸν φῆλτρον, καὶ τοι ἡ κόμη ἦν ἥδη ὑπόλευκος. Περιέσφιγγε δ' αὐτὴν ἀδρομετάξινος ἐσθὴς ὑποστένουσα καθ' ἐκάστην αὐτῆς κίνησιν, ὃν τρόπον ὑποστένουσι τὰ διατεκνίσματα ἡγκυροδοτημένου πλοίου ὅταν ἐκ τοῦ πελάγους ὁ σάλος ἐρχηται.

Ἡ ἐξαιρετος αὕτη γυνή, ἡ κατὰ πάντα ἀξία τῆς ἐμπιστοσύνης δι' ἣς περιέβαλλον αὐτὴν, κατεῖχε φύσει ἐν αὐτῇ ῥωμαντικὸν καὶ ἐνθουσιῶδες πῦρ, ὅπερ, μὴ εὐρὸν νὰ καταδαπανηθῇ κατὰ βραχὺν βίον μνηστῆς καὶ συζύγου, ὑπέκαιεν ἔτι, ὡς ἡ θρυαλλὶς λυχνου, οὐ τὸ φῶς εἶχε καταβιβασθῇ, ὑποκαίει ἔτι κατὰ τὸ λυκαυγές. Ἀδαλεύτους περὶ πάντων πεποιθῆναι ἔχουσα, εὐθυτάτη, τιμὴ μέχρις ὑπερβολῆς, διήρχετο τὸν βίον κλυδωνιζομένη ἐν μέσῳ ἀλγεινῶν διλημμάτων. Φανατικὴ ἰρλανδὶς ἐμίσει τοὺς Ἀγγλους, καὶ ὅμως ἐκόχλαζεν ἐξ ἀνανακτῆσεως ἐάν τις ξένος ἐπέκρινεν ἐνώπιον αὐτῆς τὴν Ἀγγλίαν. Ἐ-

τρεφε πρὸς τὸν Χριστιανὸν ἀόριστόν τι κρῶμα κατανευυμένου θαυμασμοῦ καὶ στοργικοῦ οἴκτου, τοῦτο ὅμως δὲν παρεκάλυνεν αὐτὴν ἐνίοτε τοῦ νὰ ψέγη καθ' αὐτὴν τὸν ἥρωα αὐτῆς, ὅστις δὲν ἦτο πάντοτε ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης ἥρωας. Τέλος, ὅτε μὲν ἐν τῷ θρησκευτικῷ αὐτῆς ζήλω ἔχαιρε βλέπουσα τὴν Θηρεσίαν κεκλημένην εἰς τὴν τελειότητα τοῦ χριστιανικοῦ βίου, ὅτε δὲ ἐν τῷ περιπαθεῖ αὐτῆς πρὸς τὴν νεανίδα φίλτρῳ ἠσθάνετο ὄϊος ἀναλογιζομένη τὴν προδεχῆ θυσίαν, ἐξ ἥς καὶ ἡ ἰδία εἰς μόνωσιν θὰ καταδικάζετο.

Ἡ διηνεκὴς αὕτη μεταξὺ δύο ἀντιθέτων αἰσθημάτων πάλιν καθίστη αὐτὴν δειλὴν καὶ σιωπηλὴν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν φαινομενικὸν τοῦτον δισταγμὸν ὑπέκρυπτε ἀπανίαν διορατικότητα τῶν προσώπων, ἀσφαλῆ κρίσιν περὶ τῶν πραγμάτων. Ἐκ τῆς γενεθλίου αὐτῆς χώρας διετῆρσε παραδόξους προλήψεις καὶ παιδικὴν εὐπιστίαν, ἥς ὁ Κιλλιάν κατάχρησιν ἐνίοτε ἐποιεῖτο πρὸς ἀσυνειδητὸν χλευασμὸν αὐτῆς. Τὸ θάρρος αὐτῆς προέβαινε μέχρις ἀνδρίας, καὶ ὅμως ὥχρια καθ' ἑκάστον τίναγμα τῆς ἀμάξης. Ὁ σάλος τοῦ πλοίου ἐπέφερεν αὐτῇ τρόμον μέχρι λυποθυμίας, καὶ ὅμως προκειμένου ν' ἀψηφίσῃ πενθήμερον πλοῦν ὅπως συνοδεύσῃ εἰς Αἴγυπτον τῇ Θηρεσίᾳ οὐδὲ μίαν διὰ μίαν κἀν λέξεως, ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἐπιτέλεις τοῦ καθήκοντος τοῦτου ἦτο δι' αὐτὴν μεγάλη θυσία.

Ἀπὸ μνηδὼν ἥδη ὁ Χριστιανὸς οὔτε ὠμίλῃσεν, οὔτε ἐγέλασεν, οὔτε ἔφαγεν ὡς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Ἐνῶ ὁ φίλος μετὰ τοῦ οἰστροῦ καὶ τῆς ὀρέξεως παροδίτου εὐρόντος ἐρασίαν ξενίζοντος μορφήν καὶ καλὴν ξενίαν ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν εὐθυμίαν τοῦ Χριστιανοῦ, αἱ δύο γυναῖκες ἐμέτρουν φαιδρῶ τῷ ὁμματι ποσάκις ἔφερεν εἰς τὸ στόμα τὴν περόνην ἢ τὸ ποτήριον. Ἐάν ἦτο ἰατρός ὁ Σενάκ, ἐδικαιοῦτο νὰ ζητήσῃ γενναίαν ἀντιμισθίαν, περιχαρῶς δὲ ἡ δεσποινὶς Κιλλιάν θὰ ἐκένου τὸ βαλάντιον αὐτῆς εἰς χεῖρας τοῦ θαυματουργοῦ ἐκείνου ἰατροῦ.

— Ἀκουσον, φίλε μου, εἶπεν ὁ Χριστιανὸς ἔχων τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὡς ἄνθρωπος μὴ θέλων νὰ χωρισθῇ αὐτῆς, ἡξέυρεις τί νὰ κάμῃς; Ἀφες τὸ πλοῖόν σου νὰ φύγῃ καὶ μείνον μεθ' ἡμῶν. Θὰ εὐρὴς ψυχὸς ἐν Μεσσηνίᾳ, ὀμῖχλιν ἐν Μασσαλίᾳ, χίνας ἐν Παρισίῳ. Πρὸς τί νὰ τρεμουλιάζῃ τις ἀφοῦ δύναται νὰ τὸ ἀποφύγῃ; Θὰ σε ξεναγήσωμεν εἰς τὸ Κάϊρον καὶ εἰς τὰ περίε. Ἡ μίστρος Κράου ἀναγινώσκει τὰ ἱερογλυφικά ὡς ὁ μακαρίτης Μαριέτ βένης καὶ ἡ ἐνταῦθα παροῦσα δεσποινὶς γνωρίζει τὰ βαπτιστικά ὀνόματα ὅλων τῶν μουμιῶν τοῦ Βουλᾶκ. Λέγετε, κυρία, δὲν ἔχω δίκαιον.

Τριγμοὶ μετάξιν προανέκρουσαν τὴν ἀπάντησιν· εἶτα ἰσχνὴ φωνή, ὅμοια πρὸς ἀφαστῶσαν μολπὴν πλαγιαύλου, ὑπετονόησεν.

— Ὡ! κύριε μαρκήσιε, τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα μουμίας! Ὁ ἀστειδὸς δὲν εἶναι. . . εἶναι ὀλίγον. . . παρακεκινδυνευμένος.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Σενάκ, ὅτε ἐδίγησαν οἱ τελευταῖοι ἥχοι τοῦ βαρυαύλου. Ἀλλὰ λησμονεῖς, φίλε μου, ποῖος ἰσχυρὸς λόγος μὲ καλεῖ εἰς Παλλίαν; Ἡ δίκη μου θ' ἀπολεσθῇ, ἐάν γένην ἐν ἀπουσίᾳ μου.

— Κάμνεις ἔσθιν.

— Ἦδη εἶμαι καταδικασμένος πρωτοδικῶς. Κε.

φάλαια, τόκοι, τέλη, έξοδα δίκης ἀπαρτίζουν, ὥς σοι εἶπον, ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα.

— Ἐλάχιστον πρᾶγμα διὰ τὸν μεγάλουτον δέ, ὅστις ποτὲ δὲν κατάρθωσας νὰ δαπανήσῃς τὸ χρῆμά σου. Πόσας οἰκονομίας θὰ ἔκαμες ἕως τώρα;

— Διατί τάχα δὲν προέβλεψα νὰ μοι εἴπῃς ὅτι κάμνω καὶ τὸν τοκογλύφον; Ὅπωςδὴποτε στέργω νὰ δώσω τὸ χρῆμά μου, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ μοῦ τὸ λάβωσιν ὅταν δὲν ὀφείλω.

— Ἀπελθε τότε, εἶσαι ἀχρηστος, εἶπεν ὁ Χριστιανός, χαλεπαίνων ὥς μαμμόθρεπτον παιδίον, εἰς ὃ ἠγνήθησαν νὰ δώσωσιν ἄθυρμά τι. Ἐχεις τοῦλάχιστον τὸν καιρὸν νὰ συγκαπνίσωμεν ἐν σιγῇ;

Ἀφοῦ ἐκάθηναν ναχελῶς ἐπὶ τοῦ κλιντήριος τοῦ καπνιστηρίου, ὁ μαρκήσιος, οὕτινος ἡ φαιδρότης ἐφαίνετο ὅλως ἐκλιπούσα, ἔλαβε πρῶτος τὸν λόγον.

— Ἐπεθύμουν νὰ μάθω ποίας σκέψεις εἰς φιλόσοφον ὥς σύ ἐμπνέει τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου θέαμα;

— Ποῖον θέαμα; εἶπεν ὁ Ἀλδέρτος, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐννοεῖ.

— Τὸ τοῦ Χριστιανοῦ δὲ Κιλλιάν, τοῦ εὐπαρύφου, τοῦ πλουσίου, τοῦ κομψοῦ, τοῦ ἀκαταγωνίστου Χριστιανοῦ, τοῦ προσφιλοῦς τῷ ὀραίῳ φύλῳ, ἐρχομένου ν' ἀποθάνῃ ἐκ στηθικῆς ἀσθενείας εἰς Κάϊρον ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα ἐτῶν, ἀνευ ἔρωτος, ἀνευ φιλίας καὶ — ὁ Θεὸς νὰ μὲ τιμωρήσῃ, ἀν δὲν ὀμιλῶ εἰλικρινῶς — σχεδὸν ἀνευ λύπης.

Ὁ Σενάκ δὲν ἐνόμισε καλὸν νὰ φανῇ παρηγορῶν τὸν φίλον αὐτοῦ, ἀλλὰ μετὰμεγάλης ψυχρότητος ἀπάντησε.

— Συγγνώμην. Τὴν ὥραν ταύτην σύ δημιουργεῖς, ἐγὼ ἐπανορθῶ. Δὲν εἶσαι πλέον τριακοντούτης, διότι ἐγὼ ἔχω τὰ τριάκοντα δύο καὶ σύ εἶσαι πρεσβύτερός μου. Δὲν ἀποθνήσκεις ἐκ στηθικῆς ἀσθενείας, διότι ἔφαγες ὅσον καὶ ἐγώ, δηλαδὴ ὥς λάμια. Ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἀδελφῆς σου ἔχεις τὸ ἰδανικὸν τοῦ ἀφωτισμένου φίλτρου, θὰ μοι συνομολογήσῃς δέ, φρονῶ, ὅτι κατὰ ἀξίω καὶ ἐγὼ ὥς φίλος. Τέλος μοι ἀπεκάλυψας σὺ ὁ ἴδιος ὅτι ἡ μίστρις Κρόου...

— Ἀ! ἄς ἀφήσωμεν τὰς ἀστειότητας τώρα ὅτε εἰμεθα μόνοι. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ ἀναχωρήσῃς ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἡ Θηρεσία θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ κελλὶον τῆς ὅπως μὴ ἐξέλειθῃ πλέον αὐτοῦ.

— Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ἐφ' ὅσον ἔχεις ἀνάγκην αὐτῆς. Ἡ παρὰ σοὶ νῦν παρουσία τῆς σοὶ ἐγγυᾶται τὴν ἀφοσίωσίν τῆς.

— Δὲν γνωρίζεις τὰς ἐπαράτους γυναῖκας, αἵτινες μοῦ τὴν ἀήρησάν. Τὴν ἀφῆκαν πρὸς στιγμήν ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῶν· εἶπον εἰς τὴν κόρην: «Εἶσαι ἐλευθέρα ἐφόσον ἀπαιτεῖται διὰ νὰ κλείσῃς τὰ ὄμματα τοῦ ἀδελφοῦ σου. Προσπάθηνον νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ μὴ λησμονεῖ τὴν διαθήκην. Πρόκειται περὶ ἱερῶν συμφερόντων. Ὑπαγε! ἀν ὅμως τὸ πρᾶγμα παραταθῇ πλέον τοῦ δέοντος...»

Ὁ Ἀλδέρτος διέκοψε τὸν φίλον αὐτοῦ ἀναστέλλων τοὺς ὤμους αὐτοῦ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐφώνησε νομίζω ὅτι ἀναγινώσκω ἄρθρον ῥιζοσπαστικῆς ἐφημερίδος. Καὶ τὴν ὑψηλὴν ταύτην γλῶσσαν τολμᾷς ν' ἀποδίδῃς εἰς τὴν θεῖαν σου.

— Ἡ κυρία Σαδορνὰ μὲ μισεῖ, καὶ βεβαίως τῇ

ἀποδίδω τὰ ἴσα. Μόλις δεκαετὴς ἦτα ἡ Θηρεσία, ὅτε ἡ ψυχρὰ αὕτη γυνή, ἡ οὐδένα ἀνθρώπινον παλμὸν αἰσθανομένη, ἡ προσώποινδρις τοῦ ὀπισθολογισμοῦ, ἐψώμιζε τὸ πολῦτιμον τοῦτο πτηνὸν ὅπως ἐγκλείσῃ αὐτὸ εἰς τὸν κλῶδον οὗ τὴν κλείδα ἔχει, καθόσον μάλιστα τὸ πτηνὸν τοῦτο ἄφθονον μεθ' ἑαυτοῦ φέρει τροφήν. Ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων πρόσδοτον! Ὅσα ἀρκοῦν πρὸς οἰκοδομὴν ναυδρίου, οἷον δὲν ὑπάρχει ἐν Παρισίοις, ἢ πρὸς ἀγορὰν ἄλδους, πρὸς δὲ τὰ τῶν ἄλλων ἀντιτήλων μοναστηρίων παραβαλλόμενα θὰ εἶναι ἀπλᾶ κηπάρια.

— Φίλτατέ μοι, ἀπάντησεν ὁ Σενάκ, δὲ γνωρίζω. Ὅταν μιδήσῃς ἓνα ἄνθρωπον, τὸν παριστάς χειρότερον τοῦ διαδόλου. Ἀλλ' ὅπωςδὴποτε, κάθε κακὸν ἔχει καὶ τὸ καλὸν του. Ἐὰν ἡ ἀδελφὴ σου ἦτο ἔργαμος καὶ μήτηρ οἰκογενείας, δὲν θὰ τὴν εἶχες πλινθίον σου τώρα διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰς μαύρας ιδέας σου, πρᾶγμα τὸ ὅποιον, εἰρήσθω ἐν παρενθέσει, δὲν μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι πάντοτε εὐκόλον ἔργον.

— Ἦθελον νὰ σὲ ἰδῶ εἰς τὴν θέσιν μου παριστάμενον εἰς τὸ ἰδίον σου ναυάγιον. Ὅτε ἤλθομεν ἐδῶ, μᾶς ἔδειξαν λαμπρὸν πλοῖον ἐξοκεῖλαν ἐπὶ βράχου. Ἦδη ἡ πρῶρα εἶχε γείνει ἄφαντος, ἀλλ' ἡ πρύμνα διεσώζετο ἔτι, στίλβουσα, ἐπὶ χρυσοῦ, λαμπροτάτη μετὰ τῶν πλουσιῶν αὐτῆς θαλαμίσκων. Ἀτυχὲς πλοῖον! Πόσοι ἐπ' αὐτοῦ ἐτέρποντο ὅτε ἡ ἑλὶς ἐστρέφετο, ὅτε ἡ πρῶρα ὑπερνήφως διέσχιζε τὰ κύματα, τὰ κύματα, τὰ σήμερον ἐκδικηθέντα, ὅτε ὑπῆρχον ἐπ' αὐτοῦ ἄνθρωποι, μουσικὴ, περικαλλεῖς γυναῖκες, ἔρωες! Πόσοι ἐπὶ τῶν σανιδωμάτων ἐκείνων ἀντηγαπήθησαν κατ' ἀστροφεγγεῖς νύκτας, μυροδολούςας τὰ γοητευτικὰ ἀρώματα, ἅπερ ἡ αὔρα φέρει ἐξ Ἀνατολῶν! Ποῦ σήμερον αἱ ἐπαφρόδιτοι ἐρωτοῦλαι; Εἰς ποῖαν ἀκτὴν ἀπεβίβανεν αὐτὰς ἡ σωστικὴ λέμβος; Ἐνθυμοῦνται ἔτι τὸ ἀτυχὲς ναυάγιον πλοῖον; Τὸ κατ' ἐμέ, σχεδὸν ἐκλαίον βλέπων αὐτό, ἔλεγον δὲ κατ' ἑμαυτόν: «ἰδοὺ ὁ βίος σου».

Ὁ Ἀλδέρτος μετὰ δυσκολίας ὑπέκρυψε τί ἠσθάνετο ἀκούων τοὺς λίαν ἀληθεῖς τούτους λόγους, ἀπάντησε δὲ μετὰ στοργικῆς σδοαρότητος.

— Καὶ λοιπὸν ἐὰν ἀπέθνησκες τώρα, ὁ ὕστατος πόθος σου θὰ ἦτο αὐτός, αἱ γυναῖκες, ὁ ἔρως. Καὶ ὅμως πόσον εὐκόλως δύναται τις νὰ στερηθῇ αὐτῶν!

— Δύνασαι νὰ μοὶ εἴπῃς, φιλόσοφε μου, ἐὰν τὸν ἰδικόν σου ἢ τὸν ἰδικόν μου βίον ἀπνησθῶνσαν μᾶλλον αἱ γυναῖκες καὶ ὁ ἔρως; Ποῖος ἐκ τῶν δύο εὐκολώτερον αὐτῶν ἀπεῖχεν; Ἐγὼ ἀναπολῶ αὐτὰς διὰ νὰ τὰς λατρεύω πάντοτε, διὰ νὰ εὐγνωμονῶ εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ καταρῶμαι πλειοτέρας ἔτι, διὰ νὰ ποθῶ ὅλας καὶ αὐτὰς ἔτι ὅσας καταρῶμαι. Σὺ δὲ τὰς ἀναπολεῖς μόνον διὰ ν' ἀναθεματίζῃς μίαν ἐξ αὐτῶν. Διέτρεξας τὸν κόσμον διὰ νὰ τὴν λησμονήσῃς. Ἀλήθεια, δὲν μοὶ λέγεις, ἡ μεγάλη ἐκείνη μνησικακία διαρκεῖ ἀκόμη;

Ὁ Σενάκ ἀπάντησε μόνον δι' ἐκφραστικῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς κρύψας τὸ πρόσωπον ἐντὸς νέφους καπνοῦ.

— Λοιπὸν, φίλτατέ μοι, κατ' οὐδὲν ἔχομεν νὰ φθονήσωμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ἡ γενεὰ τῶν Κιλλιάν θὰ τελειώσῃ πιθανῶς, ὁμολογῶ δὲ κἀπὼς ἀκουσίως μου. Οἱ Σενάκ θ' ἀποσβεσθῶσιν, ἐὰν ἐπιμελήσῃς εἰς τὴν

πρὸς τὸν γάμον ἀποστροφῇ σου. Καὶ ἐπὶ τοῦ τά-
φου, ἐν ᾧ θὰ κοιμῶνται τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα —
ἅπερ, τῇ ἀληθείᾳ, εἶναι ἀντάξια πολλῶν ἄλλων — οἱ
ἐπιγινόμενοι θὰ δυνήθωσι νὰ γράψωσι «Ζητήσατε
τὴν γυναῖκα».

— Θὰ πράξωσι καλῶς, ἐάν, προκειμένου περὶ σοῦ,
μεταχειρισθῶσι τὸν πληθυντικόν.

— Προτιμῶ τοῦτο ἢ νὰ θυσιάσῃ τις τὴν ζωὴν δι'
ἐν μόνον δεῖγμα, καὶ τοῦτο οὐχὶ εὐάρεστον, τοῦ γυ-
ναίκεως εἶδους.

— Καὶ ποῦ βλέπεις ὅτι ἐθυσίασα τὴν ζωὴν μου;
Ἀπὸ δύο ἐτῶν διάγω βίον λίαν ἐνδιαφέροντα, σκο-
πεύω δὲ νὰ ἐξακολουθήσω ἀφοῦ κερδήσω τὴν δι-
κην μου.

— Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἔλεγον εἰς ὅλον τὸν
κόσμον τὸ βδελυρόν της ὄνομα· σὺ οὐδὲν ἠθέλησας
νὰ εἶπης, καὶ μόλις σοῦ ἀπέσπασαν ἀνὰ μίαν λέξιν
τὸ ἱστορικόν, ὅσον δὲ διὰ τὸ ὄνομα, ἀνεξερεύνητον
μυστήριον. Τοῦτο ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς λεπτοτά-
της ἐχεμυθίας, ἀποδεικνύει ὅμως βαθύ τὸ τραῦμα.
λέγε λοιπόν, ποία εἶναι;

— Δὲν βαρύνεσαι! Διὰ νὰ λέγουν ἔπειτα αἰωνίως
βλέποντες αὐτήν: «Παρατηρήσατε αὐτήν τὴν γυναῖ-
κα. Αὕτη εἶναι ἡ ὁποία ἐκατάφερε τόσον καλὰ τὸν
ἡλίθιον τὸν Σενάκ!» Ἀς παύσωμεν, σὲ παρακαλῶ,
καὶ ἄς ὑπάγωμεν καλλίτερον νὰ εὕρωμεν τὴν ἀδελ-
φὴν σου.

Καὶ ἐγερθεὶς ἔρριπεν εἰς τὴν ἐστίαν τὸ σιγάρων
μετὰ τόσον νευρικῆς χειρονομίας, ὥστε ἐξέθρονον
σπινθῆρες. Ὁ μαρκήσιος καθήμενος ἐτι ἠρώτησε τὸν
Ἀλδέρτον.

— Εἰπέ μοι τοῦτο μόνον, εἶναι ἀληθές ὅτι ἐσκέ-
φθης νὰ γείνης μοναχός;

— Ἀληθέστατον. Ὑπῆγα μάλιστα εἰς τὴν Char-
treuse καὶ εἶπον τὴν ἀπόφασίν μου εἰς τὸν θυρωρόν,
ὅστις μὲ ἤκουσεν ἀνευ ἐκπλήξεως, μὲ παρέπεμψε δὲ
εἰς τὸν ἀδελφὸν Λουδοβίκον Μάριον, ὅστις ἀνέλαβε
νὰ ἐξετάσῃ τὴν συνειδησίην μου.

— Καὶ ὁ ἀδέλιός ἐκεῖνος ῥαδοφόρος σὲ ἀφῆκε νὰ
ἐξέλθῃς ἀπὸ τοῦ δικτύου εἰς τὸ ὁποῖον συνεληφθῇς;
Μὰ τὴν ζωὴν μου, ἐάν εἶχες ἀπέναντί σου τὴν θεῖαν
μου Σαβορνάι, δὲν θὰ ἦσο σήμερον ἐδῶ.

— Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὴν κυρίαν θεῖαν
σου, ἀλλ' ὁ ῥαδοφόρος, περὶ οὗ ὁμιλεῖς, δὲν εἶναι
βλάξ, σὲ βεβαίῳ· ἔχει πνεῦμα ὅσον καὶ ὁ Δουμᾶς,
γνωρίζει δὲ μόνον καλλίτερον τὸν κόσμον. Ἐπὶ ὀκτῶ
ἡμέρας ἔσχομεν μετ' αὐτοῦ πολλὰς συνεντεύξεις!...
Ἐπρόκειτο νὰ πληρώσω τὴν θέσιν μου.

— Ἐπρεπε τότε νὰ τὴν κρατήσῃς;

— Ναί, ἀλλὰ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας μὲ κατεδίκασαν
εἰς σιωπὴν. Ἐπαύσαν αἱ ἐνδιαφέρουσαι συνδιαλέξεις
μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Λουδοβίκου Μαρίου, μού ἔμειναν
δὲ παρατεταμέναι συνεντεύξεις μετὰ τοῦ καλουμέ-
νου Ἀλδέρτου δὲ Σενάκ, τὸ ὁποῖον ἦτο λίαν μονό-
τονον. Κατὰ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἐβδομάδος ἔφυγον.
Ἐάν μὲ ἐδίδες καταβαίνοντα τὰ βουνά, θὰ ἔλεγες
ὅτι εἶχον πτερά. Ἐτρεξα, ἔτρεξα, καὶ μόλις ἐστάθην
εἰς τὴν Κίναν, ὅθεν ἐπανέρχομαι.

— Τότε ἀσπάζεσαι τὰς περὶ τοῦ ἐπαγγέλματος ἰ-
δεάς μου;

— Τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, ὡς τὸ ὀνομάζεις, εἶναι

ἴσως τὸ κάλλιστον πάντων, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται εἰδι-
καὶ διαθέσεις, ὧν ἀπολύτως στερούμαι, ὡς με ἐδί-
δαξεν ὁ ἀδελφὸς Λουδοβίκος Μάριος.

Οἱ δύο φίλοι ἐπανέκαμψαν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνθα
ἡ Θηρεσία ἐκέντα ἐκκλησιαστικὸν ἄμφιον, ἡ δὲ μί-
στρες Κράου ἀνεγίνωσκεν αὐτῇ. Ὁ Σενάκ ἔδαινε
πρῶτος, τὰ δὲ βήματα αὐτοῦ δὲν ἠκούοντο ὡς ἐκ
τοῦ πάχους τοῦ τάπητος· ὑπεγείρας τὸ βαρὺ περσι-
κὸν καταπέτασμα, ὅπερ, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἔθος,
ἐχρησίμευεν ἀντὶ θύρας, ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ
τὴν νεάνιδα, ἥς τὰ χαρακτηριστικὰ ὑπερῆφανότερα
καθίστην ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐπικεχυμένη ἐκφράσις καρτερι-
κῆς μελαγχολίας· ἔσθην ἐπὶ τινι δευτερολέπτῳ ἐπὶ
τοῦ οὐδοῦ, ἀκούων τῆς ὀπισθεν καὶ σχεδὸν πρὸς τὸ
οὐς αὐτοῦ συριγτούσης βαρείας ἀναπνοῆς τοῦ στη-
θικοῦ. Ἡ μίστρες Κράου ἀνεγίνωσκε διὰ συμπα-
θητικωτάτης φωνῆς καὶ βραδέως τὸ ἀριστούργη-
μα τοῦ ἱεροῦ Φραγκίσκου δε Σάλ, καὶ ἔλεγε τὴν πε-
ρικοπὴν.

«Ὁ κινδυνωδέστατος τῶν ἐρώτων εἶναι ἡ φιλία...»

— Παράδοξον λόγιον! ὑπέλαβεν ἡ Θηρεσία. Μό-
νον ὡς ἐκ τῆς τυφλῆς μου πίστεως εἰς τὸν ἱερὸν
Φραγκίσκον δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι εἶναι ἀληθές.

Τὴν ὥραν τούτην ἡ σάλπιγξ γειννιάζοντος στρα-
τῶνος ἤχησε τὸ αἰγυπτιακὸν ἀνακλιντήριον, βραδύ
καὶ παρατεταμένον, ὡς ὄσμα ποιμένος τοῦ Φαγίου
καταλαμβανομένου ὑπὸ τοῦ ὕπνου. Ἡ δεσποινὶς
Κιλλιὰν παρετήρησε τὸ ὥρολόγιον, εἶτα τὴν θύραν,
ἐξ ἧς ἔμελλον νὰ ἐπανεέλθωσιν οἱ δύο φίλοι· ἐν τῷ
σκόφῳ εἶδε λάμποντας τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς
τοῦ Ἀλδέρτου, καὶ τὸ πρῶτον αἱ ὀφρὺς αὐτῆς αὐ-
στηρὸς συνεστάλσαν, ὥστε ἀπειλητικὸν τόξον νύμ-
φης ἐξαπίνης καταληφθείσσης. Ἀλλ' εὐθὺς σχεδὸν ὑ-
πεδέξατο μετὰ μειδιάματος τοὺς δυο νέους εἰσερχο-
μένους, καὶ δι' ἐλαφροῦς κινήσεως τῆς γλαφυρᾶς αὐ-
τῆς χειρὸς ἐνεύσεν εἰς τὴν Κράου ὅτι ἡ ἀνάγνωσις
ἔληξε διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

— Ἦδὼν τόσον ἀργά! εἶπεν ὁ Χριστιανὸς χωρὶς νὰ
καθῇ. Ἐλθμονήσαμεν ὁμιλοῦντες τὴν ὥραν. Ἐγὼ
ὑπάγω εἰς τὸ δωμάτιόν μου· καλὴν νύκτα σας. Ὁ
ιατρός ἀπαιτεῖ νὰ κατακλινώμαι εἰς τὰς δέκα· θὰ
προστίμην νὰ κατορθώσῃ νὰ κοιμῶμαι ὅταν κατα-
κλιθῶ. Πότε θὰ σ' ἐπανιδώμεν. Ἀλδέρτε;... Θὰ μοι
θυσιάσῃς αὐριον μίαν στιγμὴν;

Ἐν τῷ λαθραίῳ βλέμματι τῆς δεσποινίδος Κιλλιὰν
ὁ Ἀλδέρτος ἐνόμισεν ὅτι ἀνέγνω παράκλησιν.

— Μίαν στιγμὴν; ὑπέλαβεν· ἀλλ' ἐγὼ σκοπεύω
νὰ διέλθωμεν ὁμοῦ τὴν ἡμέραν ὅλην. Σὺ θὰ μοι
χρησιμεύσῃς ὡς διεργμνεὺς ἐν Καίρῳ. Ὑπαγε, ἀνα-
παύθητι, καὶ ἐάν ἡ δεσποινὶς τὸ ἐπιτρέψῃ, θὰ συμ-
προγευματίσωμεν ὀργανοῦντες ἅμα μίαν ἐκδρομὴν.

Ὁ Ἀλδέρτος ἐξ εὐλαβείας ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ
ταυτοχρόνως τῷ μαρκισίῳ.

— Διατί ἀναχωρεῖς σὺ; τῷ εἶπεν οὗτος. Σὺ δὲν
εἶσαι ἠναγκασμένος νὰ κατακλινῇς εἰς τὰς δέκα
ἐκ διαταγῆς τοῦ ἱατροῦ. Ἐκτός ἂν ἡ ἀδελφὴ μου σὲ
ἀποπέμῃ....

— Ὅχι, ποδῶς, ἀπῆντησεν ἡ δεσποινὶς Κιλλιὰν.
Δὲν θέλω ν' ἀπολύσω τὸν ξένον μας τόσον ἐνωρίς.
Καθῆσατε, κύριε, ἕως οὗ τελειώσω τὴν πτέρυγα τοῦ
ἀγγέλου μου.